

De valstrik van koppelverkoop

Bij koppelverkoop wordt een ander financieel product (brand- of schuldsaldoverzekering) aan de lening gekoppeld. Sommige kredietvennootschappen, zoals Elantis, doen daar niet aan mee. Andere, vooral die die deel uitmaken van financiële groepen, doen dat wel. Maar die aanverwante producten zijn voor de kredietnemer niet altijd interessant.

Verzekeringen kosten soms tot twee of drie keer meer dan bij een concurrent en de lagere rentevoet die wordt toegestaan compenseert het prijsverschil meestal niet. Bovendien beperken die producten de bewegingsvrijheid van de consument. Steeds vaker is de cliënt door zo'n koppelverkoop voor de volledige duurtijd van de lening gebonden.

Als de kredietnemer een brandverzekering afsluit of een spaarrekening opent bij de kredietgever om zo een lagere rentevoet te krijgen, kan hij niet van verzekeraar veranderen of zijn rekening naar een andere bank overzetten zonder dat de kostprijs van zijn lening stijgt. Dat lijkt tot erg onrechtvaardige toestanden.

Wat als bijvoorbeeld de verzekeraar het contract opzegt na twee opeenvolgende waterschades? Niet alleen valt de verzekerde dan zonder dekking, maar zijn krediet wordt ook duurder. En wat als de verzekeraar eenzijdig de voorwaarden van de polis wijzigt, waardoor die minder voordelig wordt?

Het systeem is bovendien in strijd met het principe van de jaarlijks opzegbare contracten. De wet bepaalt dat de consument een verzekeringspolis elk jaar moet kunnen opzeggen. Maar hoe kan dat als zijn contract gekoppeld is aan een lening op 25 jaar en een opzeg van de polis een stijging van de kredietkosten veroorzaakt? Daarbij komt nog dat hypothecaire leningen voor een steeds langere duurtijd worden afgesloten.

netto zaterdag 8 oktober 2011